

Avemaria

Guillem RAUSA

No cal dir-ho, la beateria militant no sap de què va la pel·lícula. I no ho sap, perquè no va al cine. Perquè ¿qui es pot atrevir a dir que *Je te salue, Marie* és una blasfèmia?

Jo, encara que simpatitzant d'aquella Lliga de Partidaris del Pecat Mortal de què parlava Fernando Savater, vaig acudir a veure la pel·lícula, no tant per ànsies pecaminoses —hi ha unes altres formes més divertides i entretingudes de profanar el decàleg bíblic— com per un instint morbós que se m'encén com un pilot automàtic intermitent cada vegada que sent la paraula *pecat*.

De tota manera, duia certa precaució, perquè ¿quin tipus de blasfèmia es pot esperar de Jean Luc

La nova i conflictiva Marie de Godard

Godard, un tipus suís com el formatge de forats, d'origen protestant i procliu a la *boutade* com francès d'adopció que és? Les blasfèmies com Déu mana, o siga subtils, sornegueres i un punt ambigües, han de procedir d'individus educats al si de la Santa Mare Església i, si pot ser, criats

a la vora del Mediterrani. Bunuel podria haver fet meravelles amb un guió com aquest...

Però, ja ho dic, més que de blasfèmia, en aquest cas es pot parlar del contrari. Inclús es pot comparar amb exemples propers en el temps com *La vida de Bryan*, de Monty Python,

o *Reborn*, de Bigas Luna. La primera, per exemple, no sols es remetia heterodoxament al referent bíblic —inclús molt heterodoxament—, que pareix que és allò que ha molestat els inquisidors facciosos, sinó que, a més, es situava en l'època de Crist.

La pel·lícula de Godard, tanmateix, a pesar de totes aquestes contingències, és bastant fluixa. Junt amb *Alphaville* deu ser de les més marcianes de la seua filmografia. Hi continua present, només que accentuat, el gust per la *boutade*, i el joc una mica infantil de l'anacronisme (la sagrada família és trasplantada a la França actual, ella es dedica a jugar al *basquet ball* i Josep és taxista). Les seues innovacions formals ja no convencen com en *Vivre sa vie* o *Pierrot Le Fou*. Esperem que l'última pel·lícula seua estrenada a França ens recuperará el millor Godard.

En cadena

Cada especialista és instal·lat al seu lloc amb l'utilitatge necessari. En línia. Avança la cadena, i l'especialista té un temps precis, uns minuts exactes, per a fer la seua part de la feina. Torna a avançar la cadena, i l'especialista repeteix l'operació: l'operació quirúrgica en l'Institut de Microcirurgia de l'Ull a Moscou. En cadena llisquen llits de quiròfan amb pacients anestesiats, paren cada x minuts davant dels cirurgians que hi practiquen una part de la intervenció: a tres minuts per parada (temps exacte), vint productes acabats a l'hora.

Svyatoslav Riodorov, autor i director de l'invent, n'està molt satisfet: «És una factoria mèdica per a la

El punt de Mira

correspondre en el pròxim Pla Quinquennal. Qui sap si tot això funciona justament perquè no és inclòs en cap Pla Quinquennal. Aquell país ens costarà d'entendre.

I el cas és que, a mi, em sembla molt bé, això de les operacions en cadena: si el resultat ha de ser més eficaç i perfecte, ¿per què no? Un garbuix de vuit o deu persones agitant-se al voltant d'un quiròfan, no és, ben mirat, un espectacle que inspire confiança: ¡no se sap quina mà pot perdre un bisturí! A mi, si no és demanar molt, quan m'hagen d'operar que m'operen en cadena. Que un cos per reparar és, en últim extrem, com una màquina. I un cirurgià està més prop d'un mecànic que de Déu Nostre Senyor.

Joan F. Mira